

Arrest

nr. 295 791 van 18 oktober 2023
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 en 29 maart 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker), die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 1 oktober 2021 en verzoekt op 22 november 2021 om internationale bescherming. Op 28 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de ten aanzien van verzoeker bestreden beslissing, die op 1 maart 2023 aangetekend aan verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Armeense nationaliteit. U werd geboren op 22 januari 1992 in Armash, Ararat en woonde daar uw hele leven. U studeerde af als politicoloog en ging daarna aan de slag bij het gemeentebestuur van Armash, waar u verantwoordelijk was voor bouwvergunningen en het innen van sommige taken.

In 2019 leerde u uw echtgenote P.H. (O.V. x.xxx.xxx) kennen. Jullie trouwden en woonden aanvankelijk twee maanden in een gehuurde woonst in de stad Ararat, waarna jullie op vraag van uw ouders naar uw ouderlijke huis in Armash verhuisden: uw ouders hadden voldoende ruimte, verwachtten dat jullie volgens de traditie bij hen zouden komen wonen, en zouden er beschaamd in geweest zijn als jullie níét bij hen zouden wonen. In uw ouderlijke huis woonden ook uw broer en zijn echtgenote.

De relatie tussen uw moeder en uw echtgenote verliep echter niet vlekkeloos. Uw moeder verwachtte alles voor het zeggen te hebben, zonder veel inbreng van uw echtgenote. Dit verergerde toen jullie zoon A. werd geboren op 20 november 2020. Uw moeder leek uw zoon meer als haar eigen kind te behandelen, dan als het kind van uw echtgenote. Ze hield uw zoon dikwijls bij zich, kwam hem bijvoorbeeld uit jullie kamer halen, wilde bepalen wat hij moest eten, hoe hij gewassen moest worden, enzovoort. Bovendien bracht ze uw zoon zo een aantal keer in gevaar: hij stikte bijvoorbeeld eens bijna toen ze hem een stuk brood gegeven had, hoewel hij daar te jong voor was en ze had hem als boreling gewassen met een sterk ontsmettend middel dat brandwonden veroorzaakte. Op den duur merkten u en uw echtgenote bovendien dat uw zoon zich effectief meer leek te hechten aan uw moeder dan aan uw echtgenote, omdat uw moeder hem zodanig voor zich opeiste.

In een poging om meer zelfstandigheid van uw ouders te verkrijgen, gingen jullie voor een week op reis binnen Armenië, maar na enkele dagen kwamen uw ouders jullie daar al ophalen. Ook had u in het dorp Armash een eigen huis gevonden waar u met vrouw en kind zou intrekken, maar ook dat was niet naar de wens van uw ouders en uw vader bracht de huisbaas ertoe dan toch niet aan u te verhuren.

Los van de interpersoonlijke problemen die u en uw echtgenote hadden met uw ouders, vreesden jullie in Armash ook de algemene veiligheidssituatie wegens het conflict Nagorno-Karabach. Jullie hoorden geregeld schoten, verscholen zich geregeld in de schuilkelder, en u verliet twee keer tijdelijk uw huis uit voorzorg.

Uiteindelijk beslisten jullie het land te verlaten. Uw echtgenote heeft familie in België, en jullie maakten uw ouders wijs dat jullie enkel op familiebezoek zouden gaan zodat de familie van uw vrouw uw zoontje zou kunnen ontmoeten. In werkelijkheid hadden jullie niet de bedoeling om terug te keren.

U verliet Armenië met uw vrouw en uw zoon op 27 september 2021. Jullie arriveerden op 1 oktober 2021 in België, waar jullie op 22 november 2021 asiel aanvraagden.

Na enige tijd kregen uw ouders door dat u niet van plan was om terug te keren naar Armenië, en sedertdien zeggen ze dikwijls dat ze zelf naar België zullen komen om jullie op te halen. Ze hebben daartoe zelfs al een visum proberen aanvragen, maar hun aanvraag werd niet goedgekeurd.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw echtgenote de volgende documenten neer: uw rijbewijs, militair boekje, paspoort, geboorteakte, een brief van het dorpsbestuur i.v.m. de algemene veiligheidssituatie, een foto van uw zoontje met blauwe tong, een video van de kelder, een video met een nieuwsfragment, en een medisch document van uw schoonzus i.v.m. haar miskraam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Armenië een gegronde vrees dient

te koesteren voor vervolging of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vrees die u aanhaalt is immers vreemd aan de conventie en onvoldoende ernstig.

U vreest enerzijds dat u en uw echtgenote opnieuw in dezelfde onhoudbare leefsituatie zouden terechtkomen bij uw schoonouders, en u vreest dat uw echtgenote van u zou scheiden vanwege deze situatie (CGVS p. 7).

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat dit probleem geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U wordt niet bedreigd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U ontvluchtte uw land van herkomst immers wegens een interpersoonlijk, familiaal conflict. Bovendien zijn deze problemen onvoldoende ernstig.

Het CGVS neemt aan dat de leefsituatie bij uw ouders voor u en uw echtgenote onhoudbaar was geworden vanwege de bemoeienissen van uw moeder. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor deze moeilijke situatie, moet echter worden opgemerkt dat u in Armenië ook de mogelijkheid heeft om níét bij uw ouders te wonen, maar in een eigen woonst, zoals bij de start van jullie huwelijk.

U en uw echtgenote komen niet verder dan herhaaldelijk te stellen dat dat onmogelijk is, maar jullie maken dat geenszins aannemelijk (CGVS p. 4). Wel aannemelijk is immers dat uw ouders niet willen dat u elders zou wonen, en dat zij inderdaad mensen zijn met een traditionele ingesteldheid die het een schande zouden vinden als u niet bij hen zou inwonen. Ook jullie komst naar België heeft immers voor wrevel en conflict in de familie gezorgd, en een eerdere poging om in Armash een aparte woonst te huren werd door uw vader verhinderd via een gesprek met de huisbaas (CGVS p. 4). Gezien u en uw echtgenote echter voldoende inkomen en eigen middelen hebben om een eigen, aparte woonst te verzekeren (CGVS p. 8), en elkaar in deze kwestie steunen, kan niet ingezien worden in welke zin het ook werkelijk onmogelijk zou kunnen zijn om zelfstandig te gaan wonen binnen Armenië. U komt niet verder dan herhaaldelijk te stellen dat de mentaliteit in de dorpen anders is en dat er schaamte en schande zou zijn mocht u alleen gaan wonen. U maakt zich ook zorgen over de stress die dit uw vader zou bezorgen, gezien hij een stent heeft (CGVS p. 7). Uit uw verklaringen blijkt wel dat u kan alleen gaan wonen, maar dat u dan in ruzie terecht komt met uw ouders.

Verder vrezen jullie dat uw ouders u onmiddellijk terug zouden komen halen wanneer u toch zou verhuizen, maar opnieuw maakt u op geen enkele manier aannemelijk dat zij de macht zouden hebben om u daar op de één of andere manier toe te verplichten. Uit uw verklaringen blijkt dat de enige reden dat u plooit naar hun wil is om familiale schande, ruzie en stress te vermijden. Daarvoor kan ook begrip worden opgebracht, maar het gegeven dat u er niet in slaagt uw ouders te overtuigen van het feit dat u alleen wil wonen, en dat u bij een eventuele verhuizing naar een eigen woonst ruzie zou krijgen met uw ouders, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de conventie van Genève of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verwijst verder naar het conflict tussen Azerbeidzjan en Armenië, waarbij er nog steeds mensen sneuvelen. U en uw echtgenote verbleven immers in Armash, op enkele kilometers van de grens. Jullie leggen uit dat jullie schoten hoorden, zich af en toe in de schuilkelder verborgen, en zelfs twee maal voor even het huis verlieten uit voorzorg (CGVS p. 6). Er moet opgemerkt worden dat u niet aantoonbaar maakt dat er sprake is van een oorlogssituatie in Armenië. Uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt duidelijk dat het conflict in Nagorno-Karabach, dat 44 dagen duurde, een tijdelijk en lokaal karakter had, dat dit conflict plaatsvond tussen eind september en begin november 2020, en dat dit conflict werd beëindigd. Na de beëindiging van dit conflict doen zich weliswaar soms nog incidenten voor (de meeste recente clashes waren eind 2022). Dergelijke geïsoleerde incidenten vinden plaats in Nagorno-Karabach en in de grensstreek van Armenië met Azerbeidzjan. Er is echter geen sprake van enige algemene oorlog op Armeens grondgebied.

Verder verklaarde u ook zelf dat u in staat bent zich elders in Armenië te vestigen (CGVS p. 7). De enige reden dat u dat niet doet, is opnieuw het gegeven dat uw ouders dat beschamend zouden vinden omdat de traditie in hun ogen vereist dat kinderen bij hun ouders inwonen. Zoals hierboven reeds uiteengezet kan echter niet aangenomen worden dat een verhuizing daardoor werkelijk onmogelijk wordt gemaakt.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten (militair boekje, rijbewijs, paspoort, geboorteakte) bevatten persoonsgegevens die momenteel niet ter discussie staan. De brief van het dorpsbestuur m.b.t. de veiligheidssituatie werpt geen nieuw licht op bovenstaande, hetgeen ook geldt voor de videofragmenten van jullie kelder en de nieuwsuitzending. De foto van uw zontje toont dat hij, zoals u en uw echtgenote uitleggen, inderdaad op gegeven moment een blauwe tong had, mogelijk door iets te eten, maar dat verandert niets aan bovenstaande analyse. Het medisch document van uw schoonzus vormt enkel een aanwijzing dat zij inderdaad ooit een miskraam heeft gehad. Uw echtgenote denkt dat deze miskraam expres veroorzaakt werd door uw moeder, omdat zij getrouwd is met uw jongere broer en uw moeder vond dat u eerst een kind moest krijgen (CGVS echtgenote p. 5). Er zijn echter geen concrete aanwijzingen dat uw schoonzus effectief vergiftigd werd en het feit dat zij een miskraam gehad heeft werpt op zich geen ander licht op bovenstaande.

Zowel u als uw echtgenote vroegen de notities van het persoonlijk onderhoud op. Op uw NPO's werden geen opmerkingen doorgegeven, op die van uw echtgenote werden enkel een paar data toegevoegd van haar verhuizingen, hetgeen niet van invloed is op de beslissing van het CGVS.

Na jullie gehoor verzocht uw advocaat via e-mail om uitzonderlijk een bijkomend gehoor te organiseren, omdat het gehoor van uw echtgenote "vreemd genoeg" slechts een uur geduurd had en omdat uw echtgenote de indruk had dat de protection officer niet volledig neutraal was. Het gegeven dat het gehoor van uw echtgenote een uur geduurd heeft, is echter maar een feitelijke vaststelling, en in de e-mail concretiseert uw advocaat geenszins welke elementen hierdoor niet of onvoldoende ter sprake zijn gekomen. Op het einde van jullie persoonlijke onderhoud werd gevraagd of jullie nog iets wilden opmerken of toevoegen. U had geen opmerkingen, uw echtgenote stelde in het algemeen dat ze veel zaken niet had verteld, maar haalde geen specifieke motieven aan die nog verder uitgediept moesten worden. Uw advocaat had evenmin opmerkingen op het einde van de gehoren. En na lezing van de notities van jullie persoonlijke onderhoud (NPO) werden evenmin inhoudelijke opmerkingen of verdere uitleg doorgegeven, noch door uw echtgenote en u, noch door uw advocaat. Ook het gegeven dat uw echtgenote de protection officer niet volledig neutraal vond, wordt niet verder toegelicht in de e-mail van uw advocaat of in opmerkingen van uw advocaat op het einde van het gehoor, en in de opmerkingen op de NPO's wordt evenmin verduidelijkt op welk moment of in welke zin de protection officer zich niet neutraal zou hebben opgesteld. Ten overvloede kan worden benadrukt dat de protection officers van het CGVS neutraal zijn en geen enkel persoonlijk belang hebben bij de uitkomst van een verzoek om internationale bescherming. Het CGVS achtte het ondanks het verzoek van uw advocaat dan ook niet aangewezen om een bijkomend gehoor te organiseren.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.2. De verzoekende partij in de zaak RvV 290 655 (hierna: verzoekster), die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 6 februari 2009. Haar moeder verzoekt mede in haar naam om internationale bescherming. Op 24 november 2009 beslist de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeksters ouders tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 14 juni 2010.

Op 12 april 2012 dient verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 31 mei 2012 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het door verzoekster tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 90 640 van 29 oktober 2012.

Na België opnieuw te zijn binnengekomen op 1 oktober 2021, dient verzoekster op 22 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 februari 2023 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Dit is de ten aanzien van verzoekster bestreden beslissing, die op 1 maart 2023 aangetekend aan verzoekster wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine. U werd geboren op 3 mei 1992 in Jerevan. In februari 2009 vertrok u samen met uw moeder en broer R. naar België en op 6 februari diende uw moeder mede in uw naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 25 maart 2009 volgde uw vader jullie naar België en diende ook hij een verzoek om internationale bescherming in. Jullie verklaarden dat uw vader problemen had gekregen en bedreigd werd omdat hij vertrouwenspersoon was tijdens de verkiezingen. Op 24 november 2009 nam het Commissariaat-generaal in hoofde van uw vader en moeder beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Op 14 juni 2010 werden deze beslissingen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U diende op 12 april 2012 in eigen naam een asielaanvraag in, omdat u vreesde dat u bij terugkeer naar Armenië opnieuw problemen zou krijgen met de personen die op zoek zijn naar uw vader. Op 31 mei 2015 nam het Commissariaat-generaal in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw relaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 oktober 2012.

U bleef nog enkele jaren in België en keerde in 2019 terug naar Armenië. Daar woonde u aanvankelijk in Jerevan. Op 28 september 2019 trouwde u met uw echtgenoot H.C. (O.V. x.xxx.xxx). Nadat jullie twee maanden hadden samengewoond in Ararat trok u samen met hem in bij uw schoonouders in Armash. Daar woonden ook uw schoonbroer en zijn vrouw.

De relatie tussen u en uw schoonmoeder verliep echter niet vlekkeloos. Uw schoonmoeder verwachtte alles voor het zeggen te hebben, zonder uw inbreng. Dit verergerde toen uw zoon A. werd geboren. Uw schoonmoeder leek uw zoon meer als haar eigen kind te behandelen, dan als uw kind. Ze hield uw zoon dikwijls bij zich, kwam hem bijvoorbeeld uit jullie kamer halen, wilde bepalen wat hij moest eten, hoe hij gewassen moest worden, enzovoort. Bovendien bracht ze uw zoon zo een aantal keer in gevaar: hij stikte bijvoorbeeld eens bijna toen ze hem een stuk brood gegeven had, hoewel hij daar te jong voor was en ze had hem als boreling gewassen met een sterk ontsmettend middel dat brandwonden veroorzaakte. Op den duur merkten u en uw echtgenoot bovendien dat uw zoon zich effectief meer leek te hechten aan uw schoonmoeder dan aan u, omdat uw schoonmoeder hem zodanig voor zich opeiste.

In een poging om meer zelfstandigheid van uw schoonouders te verkrijgen, gingen jullie voor een week op reis binnen Armenië, maar na enkele dagen kwamen uw schoonouders jullie daar al ophalen. Ook had u in het dorp Armash een eigen huis gevonden waar u met uw man en kind zou intrekken, maar dat was niet naar de wens van uw schoonouders en uw schoonvader bracht de huisbaas ertoe dan toch niet aan jullie te verhuren.

Los van de interpersoonlijke problemen die u en uw echtgenoot hadden met uw schoonouders, vreesden jullie in Armash ook de algemene veiligheidssituatie wegens het conflict met Azerbeidzjan. Jullie hoorden geregeld schoten, verscholen zich geregeld in de schuilkelder, en u verliet twee keer even uw huis uit voorzorg.

Uiteindelijk beslisten jullie het land te verlaten. U heeft nog familie in België, en jullie maakten uw schoonouders wijs dat jullie enkel op familiebezoek zouden gaan zodat uw familie uw zoontje zou kunnen ontmoeten. In werkelijkheid hadden jullie niet de bedoeling om terug te keren.

U verliet Armenië met uw man en uw zoon op 27 september 2021. Jullie arriveerden op 1 oktober 2021 in België, waar jullie op 22 november 2021 asiel aanvroegen.

Na enige tijd kregen uw schoonouders door dat u niet van plan was om terug te keren naar Armenië, en sedertdien zeggen ze dikwijls dat ze zelf naar België zullen komen om jullie op te halen. Ze hebben daartoe zelfs al een visum proberen aanvragen, maar hun aanvraag werd niet goedgekeurd.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw echtgenoot de volgende documenten neer: zijn rijbewijs, militair boekje, paspoort, geboorteakte, een brief van het dorpsbestuur i.v.m. de algemene veiligheidssituatie, een foto van uw zoontje met blauwe tong, een video van de kelder, een video met een nieuwsfragment, en een medisch document van uw schoonzus i.v.m. haar miskraam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de motieven die u in uw eerste verzoek naar voor bracht dient te worden gesteld dat u hieromtrent geen nieuwe elementen naar voor brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk de problemen met uw schoonouders, moet het volgende worden opgemerkt.

Deze problemen werden door uw echtgenoot ook aangehaald in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. In het kader van zijn verzoek werd echter reeds geoordeeld dat de problemen met zijn familie niet kunnen doen besluiten tot het bestaan in zijn (of uw) hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De volledige beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidde als volgt:

“[...]”

Hieruit volgt dat de problemen met uw schoonfamilie geen nieuw element vormen dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 291 445, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 290 655. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker voor wat betreft de grond van de zaak integraal hernomen. Gelet op het voorgaande, moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een enig middel voeren verzoekers een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften vooreerst aan dat zij *prima facie* nood hebben aan internationale bescherming, in de zin van het Verdrag van Genève. Zij menen geen bescherming te kunnen krijgen van hun nationale overheden en zijn van oordeel, op basis van de objectieve beschikbare informatie en hun eenduidige en coherente verklaringen, dat er genoeg elementen zijn om hun vrees voor vervolging aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. Volgens verzoekers spreekt het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) de vermoedens, voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, niet op een daadkrachtige wijze tegen. Zij betogen een oprechte inspanning te hebben geleverd om hun asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en zijn van mening dat hen het voordeel van de twijfel moet worden verleend en dat er voldoende elementen zijn om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Zo zijn de afgelegde verklaringen eenduidig, van goede trouw en overeenkomend met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan, duiden persoonlijke ervaringen aan en bevestigen een gegronde vrees ten aanzien van hun land van herkomst.

Wat de beoordeling van de bijzondere procedure noden betreft, werpen beide verzoekers op dat de gebeurtenissen in hun land van herkomst wel degelijk traumatische ervaringen zijn geweest, die een impact hebben gehad op hun algemeen en psychisch welzijn. Het commissariaat-generaal had daarmee rekening moeten houden, minstens moet worden vastgesteld dat hieromtrent niet het minste onderzoek is gebeurd.

Verzoekster hekelt in haar verzoekschrift vervolgens dat haar huidig verzoek om internationale bescherming als een volgend verzoek behandeld wordt. Zij haalt aan dat zij in 2019 immers terugkeerde naar Armenië en er zowat twee jaar verbleef, dat zij haar huidig beschermingsverzoek absoluut niet verbindt aan haar vorig verzoek, dat eerst in haar naam ingediend werd door haar moeder op een ogenblik dat ze nog minderjarig was, noch aan haar tweede verzoek dat zij zelf, net meerderjarig, op dezelfde gronden van haar moeder indiende. Nu het huidig beschermingsverzoek volledig losstaat van de vorige, is het volgens verzoekster onterecht dat de verwerende partij op zoek gaat naar “*nieuwe elementen*” en dat het evident is dat alles “*nieuw*” is. Door haar huidig verzoek om internationale bescherming te behandelen als een volgend verzoek, met andere woorden rekening houdend met de afwijzing van een eerder verzoek, is haar verzoek niet objectief en neutraal behandeld. Nog volgens verzoeker is het in de gegeven omstandigheden dan ook onterecht dat de versnelde procedure werd toegepast. Verzoekster stelt dat haar rechten van verdediging geschonden worden omdat, door haar verzoek als een volgend verzoek te behandelen en eveneens toepassing te maken van de versnelde procedure, haar termijnen

ingekort worden. Bovendien, aldus verzoekster, wordt de bewijslast in haar hoofde verstrengd en wordt reeds vertrokken van een negatieve beslissing. Verzoekster meent dan ook dat dit een schending uitmaakt van het recht op een eerlijk proces, van de rechten van verdediging en van het gelijkheidsbeginsel. Dit is volgens haar des te prangend nu haar huidig verzoek gelijklopend is met dat van verzoeker, haar echtgenoot, die wel een gewoon onderzoek van zijn eerste beschermingsverzoek kreeg en die wel over de normale termijnen beschikt. Verder, indien dan toch toepassing wordt gemaakt van de versnelde procedure wegens herhaald verzoek, dienen de wettelijke termijnen gerespecteerd te worden, *quod non in casu*. De verwerende partij maakt nergens melding van enig motief waarom de wettelijke termijn niet gerespecteerd kon worden en waarom desondanks alsnog toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure. Zelfs indien bij de overschrijding van de termijn wettelijk geen sanctie voorzien is, maakt deze overschrijding luidens het verzoekschrift van verzoekster eveneens een miskenning van de rechten van verdediging uit en derhalve eveneens een schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM nu verzoekster op dat ogenblik en onterecht geconfronteerd wordt met een strengere bewijslast en kortere termijnen en er aldus niet met gelijke wapens gestreden wordt. Volgens verzoekster is er dan ook aanleiding om de normale beroepstermijn van dertig dagen toe te passen.

Verder hekelt verzoekster dat de verwerende partij er zich toe beperkt te verwijzen naar de analyse die ten gronde werd gemaakt van het verzoek om internationale bescherming van haar echtgenoot, verzoeker, en is zij van oordeel dat aldus een fundamentele appreciatiefout gemaakt werd. De zuivere verwijzing naar de beslissing van haar echtgenoot houdt geen individuele beoordeling in van haar dossier en relaas. Zij stelt dat de redenering van de verwerende partij volgens hetwelk zij, gelet op de afwijzing van het verzoek ten gronde van haar echtgenoot, geen nieuwe elementen zou aanbrengen manifest onredelijk is. Tot slot betoogt verzoekster dat zij geen toegang heeft tot het verslag van het persoonlijk onderhoud van haar echtgenoot en dat zij zich dan ook, voor wat betreft de grond van zaak, wenst aan te sluiten bij de kritiek die door verzoeker in diens verzoekschrift wordt gegeven op de bestreden beslissing(en).

In dit verband citeert verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst de volgende passage uit de bestreden beslissingen:

*“Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Armenië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. **De vrees die u aanhaalt is immers vreemd aan de conventie en onvoldoende ernstig.***

*U vreest enerzijds dat u en uw echtgenote opnieuw in dezelfde **onhoudbare leefsituatie** zouden terechtkomen bij uw schoonouders, en u vreest dat uw echtgenote van u zou **scheiden** vanwege deze situatie (CGVS p. 7).”*

Hij is van mening dat van een negatieve beslissing vertrokken wordt, wat een schending uitmaakt van het recht op een eerlijk proces, van de rechten van verdediging en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker is van oordeel dat een fundamentele appreciatiefout is gemaakt en dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op objectieve wijze onderzocht wordt aangezien van een negatieve appreciatie vertrokken wordt, in plaats van eerst de verklaringen van hem en zijn echtgenote te onderzoeken en vervolgens tot een besluit te komen. Nu enkel rekening gehouden wordt met mogelijke argumenten om de beschermingsaanvraag af te wijzen, miskent deze werkwijze van het commissariaat-generaal het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de problemen van hem en verzoekster met zijn moeder onterecht als zuiver familiaal aanzien worden. Verzoeker werpt op dat hij en verzoekster uitlegden dat zijn moeder haar handelingen rechtvaardigde op grond van tradities en oude gebruiken. De houding van zijn moeder was bovendien zeer verregaand en zorgde ervoor dat hun baby in het ziekenhuis belandde. Volgens verzoeker is het dan ook duidelijk dat het over voldoende ernstige feiten gaat.

Verder is hij van oordeel dat het commissariaat-generaal wel erg simplistisch meent dat er een “*eenvoudige*” oplossing zou bestaan voor de problemen, te weten alleen gaan wonen, ver genoeg van zijn moeder. De verwerende partij geeft zelfs toe dat verzoekers geconfronteerd worden met een traditionele ingesteldheid in hoofde van de ouders van verzoeker. Verzoeker werpt op dat hij en verzoekster uitlegden dat een verwijdering binnen Armenië geen soelaas zou kunnen brengen, nu zij enerzijds met het probleem geconfronteerd werden dat ingevolge de tussenkomst van de vader van verzoeker zij er niet in slaagden iets elders te huren (de verhuurders respecteren immers de tradities) en

dat bovendien zowel verzoeker als verzoekster, indien zij in Armenië tegen de wens van zijn ouders in zouden gaan, daar uitgesloten riskeerden te worden uit de maatschappij. Zijn ouders poogden ten andere hen het leven in België onmogelijk te maken waardoor zij zich verplicht zagen klacht neer te leggen bij de Belgische politie, gelet op de bedreigingen die zij ontvingen omdat zij zich aan de invloed van de ouders onttrokken. Verzoeker oppert dat het besluit van de verwerende partij dat hij en verzoekster wel de mogelijkheid zouden hebben alleen te gaan wonen, dan ook niet terecht is.

Waar de verwerende partij enerzijds aanneemt dat verzoeker uit een zeer traditioneel milieu komt, gaat zij er onterecht van uit dat verzoeker zich in Armenië aan die invloed zou kunnen onttrekken. Bovendien is verzoeker ervan overtuigd dat zijn ouders zich er niet zouden bij neerleggen. Hij vreest represailles, ook naar verzoekster toe. Daarenboven verliest de verwerende partij de sociale uitsluiting die verzoeker en verzoekster riskeren uit het oog. Bovendien werd verzoeker niet ondervraagd naar de beschermingsmogelijkheden van zijn eigen overheden, tegen de gedragingen van zijn ouders. De houding van zijn moeder, aldus verzoeker, is zeer verregaand en zij wordt zelfs verdacht van vergiftiging van zijn schoonzus, wat volgens hem wel degelijk aantoonde dat de situatie voldoende ernstig is om onder het Verdrag van Genève te vallen. Om diezelfde redenen – de traditie en de houding van zijn moeder – behoort een intern vestigingsalternatief niet tot de mogelijkheden. Verzoeker betoogt dan ook eerder een gevangene te zijn geweest van de tradities, verpersoonlijkt door zijn moeder en in mindere mate zijn vader. Verzoeker besluit dat hij wel degelijk aantoonde dat de dreiging die uitgaat naar zijn gezin voldoende ernstig is en dat zij geen bescherming konden krijgen bij hun nationale overheden.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, betogen zowel verzoeker als verzoekster in hun verzoekschriften dat het commissariaat-generaal geen grondig onderzoek voerde naar de situatie in Armenië en het conflict in Nagorno-Karabach. Het beperkte zich ertoe te stellen dat het 'conflict' slechts 44 dagen duurde en een lokaal karakter had. Verzoekers halen aan dat zij afkomstig zijn uit de regio, dat zij zelfs geweerschoten hoorden en wel degelijk tot de geïmpacteerde bevolking behoren. Het commissariaat-generaal geeft toe dat er zich nog 'schermutselingen' – 'incidenten' voordeden, die als 'clashes' benoemd worden. Waar het commissariaat-generaal stelt dat het conflict zich geenszins uitbreidt over héél Armenië, had minstens nagegaan moeten worden of verzoeker over een valabel intern vestigingsalternatief beschikte, *quod non in casu*. Verzoekers menen bovendien dat zij hier niet over beschikten, des te meer gelet op de familiale problemen waarmee zij geconfronteerd werden.

Volgens verzoeker is volgende redenering van de verwerende partij verder te simplistisch:

"Verder verklaarde u ook zelf dat u in staat bent zich elders in Armenië te vestigen (CGVS p. 7). De enige reden dat u dat niet doet, is opnieuw het gegeven dat uw ouders dat beschamend zouden vinden omdat de traditie in hun ogen vereist dat kinderen bij hun ouders inwonen. Zoals hierboven reeds uiteengezet kan echter niet aangenomen worden dat een verhuizing daardoor werkelijk onmogelijk wordt gemaakt."

Hij werpt op dat het niet is omdat hij gezegd heeft dat als het niet omwille van zijn ouders was het gezin zich elders zou kunnen vestigen, zij zelf voor een valabel intern vestigingsalternatief zouden kunnen zorgen. Zijn ouders zijn er immers wél en beletten dat hij en zijn gezin zich elders vestigen. Als zijn moeder zo ver gaat dat zij overgaat tot vergiftiging, stelt er zich wel degelijk een ernstig probleem luidens het verzoekschrift.

In verband met de neergelegde documenten meent verzoeker dat hij wel degelijk aantoonde dat hij en verzoekster getroffen werden door het conflict in Nagorno-Karabach. Verder werpt hij op dat zijn verklaringen en die van verzoekster volledig eenduidig zijn en dat het dan ook onterecht is dat er omwille van het ontbreken van documenten geen geloof zou gehecht worden aan hun problemen. De miskraam wordt wel bewezen en ook de blauwe tong wordt aangetoond. De gegeven uitleg is dan ook wel degelijk plausibel.

Tot slot meent verzoeker dat het niet correct is zijn echtgenote te verwijten dat zij zelf aan de basis zou liggen van het feit dat zij niet grondig verhoord werd. Als een verzoeker om internationale bescherming aanhaalt dat hij/zij nog vele zaken te vertellen heeft, is het luidens het verzoekschrift niet zorgvuldig dat dan geen tijd gemaakt wordt om hem/haar de gelegenheid te geven zich uit te drukken. Voor zoveel als nodig verwijst verzoeker naar de uiteenzetting van verzoekster in haar verzoekschrift waarbij hij zich volledig aansluit. Deze uiteenzetting komt erop neer dat verzoekster meent dat zij, omdat haar beschermingsverzoek als een volgend verzoek werd behandeld, slechts zeer kort gehoord werd en dat haar advocaat bovendien een probleem van neutraliteit van de *protection officer* aankaartte. Zij haalt aan dat de motivering waarom zij niet opnieuw gehoord werd, eventueel door een andere *protection officer*,

niet in haar eigen beslissing opgenomen werd, tenzij per referentie naar de beslissing van verzoeker. Volgens verzoekster maakt dit een schending uit van het recht op een individueel onderzoek. Ten slotte meent verzoekster dat de argumentatie van de verwerende partij, om niet over te gaan tot een nieuw verhoor, evenmin kan weerhouden worden. Haar advocaat communiceerde het probleem zo goed als onmiddellijk na het verhoor aan het commissariaat-generaal, dat geen rekening houdt met de schroom van een verzoeker tegenover de asielinstanties en die over de neutraliteit dient te waken.

3.1.2. Verzoekers vragen, gelet op het voorgaande, de Raad om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers naar de commissaris-generaal terug te sturen, *“voor een onderzoek conform de rechtsregels en internationale normen en in voorkomend geval met bevel bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren”*.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.2.2. Verzoekers maken op 4 augustus 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad beiden een identieke aanvullende nota over waarin gesteld wordt dat de Azeri de situatie in de buurt van verzoekers' herkomstplaats verstrengd hebben, dat vanaf juni 2023 extra grensposten geïnstalleerd werden, dat het aldus onmogelijk geworden is voor de Armeense bevolking om zich te verplaatsen en terug naar huis te keren, dat verzoekers daarenboven vrezen onderworpen te worden aan een mensonterende behandeling, dat zij de oorlog ontvluchtten en niet kunnen terugkeren. Hierbij wordt een aankondiging aan de bevolking gevoegd, voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

3.2.3. Ter terechtzitting van 30 augustus 2023 wordt aan de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, bij mondelinge beschikking gevraagd om binnen de acht dagen een schriftelijk verslag aan de Raad over te maken over de elementen en het stuk die door verzoekers middels de aanvullende nota's van 4 augustus 2023 zijn neergelegd.

De verwerende partij legt op 6 september 2023 haar schriftelijk verslag neer in beide zaken, waarbij de COI Focus *“Armenië Situatie in Yeraskh en aan de nabijgelegen grens met Nachitsjevan”* van diezelfde datum en twee uittreksel uit *Google Maps* worden gevoegd. Dit schriftelijk verslag wordt door de Raad per elektronische post aan verzoekers overgemaakt op 7 september 2023.

Verzoekers lieten na een replieknota neer te leggen binnen de wettelijk daartoe voorziene termijn. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, zesde lid, van de Vreemdelingenwet worden verzoekers bijgevolg geacht in te stemmen met het door de commissaris-generaal in zijn schriftelijk verslag ingenomen standpunt.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) *de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) *de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Te dezen voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3.4. Waar verzoekers een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoeren, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder, wiens rechten en vrijheden, in het EVRM vermeld, geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoekers gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

3.3.5. In de mate dat verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en ten aanzien van verzoekster tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3.7. In zoverre verzoekers lijken aan te voeren dat het commissariaat-generaal ten onrechte vaststelt dat zij geen bijzondere procedurele noden in hun hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen en stellen dat *“de gebeurtenissen in haar land van herkomst wel degelijk traumatische ervaringen zijn geweest, die een impact hebben gehad op haar algemeen en psychisch welzijn. Dat de CGVS daarmee rekening had moeten houden, Dat minstens vastgesteld moet worden dat de CGVS niet het minste onderzoek desbetreffend doet.”*, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers geheel nalaten hieromtrent enige toelichting te verschaffen en dat tot op heden geen enkel attest voorligt waarin sprake is van een impact van *“de traumatische ervaringen”* op hun algemeen en psychisch welzijn. Buiten verzoekers' blote beweringen in de verzoekschriften, kan uit de rechtsplegingsdossiers op geen enkele wijze blijken dat traumatische ervaringen hen zouden hebben verhinderd om op effectieve wijze deel te nemen aan de procedure en volwaardige verklaringen af te leggen.

3.3.8. Zo verzoekster meent dat haar huidig verzoek om internationale bescherming niet kan behandeld worden als een volgend verzoek daar zij in 2019 voor zo'n twee jaar terugkeerde naar Armenië en zij haar huidig verzoek absoluut niet verbindt aan haar vorig verzoek, dat eerst in haar naam ingediend werd door

haar moeder op een ogenblik dat ze nog minderjarig was, noch aan haar tweede verzoek dat zij zelf, net meerderjarig, op dezelfde gronden van haar moeder indiende, verwijst de Raad vooreerst naar de definitie van ‘volgend verzoek om internationale bescherming’, zoals ingevoerd bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018): *“volgend verzoek om internationale bescherming : elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°”* (artikel 1, § 1, 20°, van de Vreemdelingenwet). De parlementaire voorbereiding van voormelde wet van 21 november 2017 stelt dienaangaande dat deze definitie ook betrekking heeft op het verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend door een vreemdeling die tussen zijn vorig verzoek en zijn nieuw verzoek is teruggekeerd of beweert te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en die opwerpt dat hij daar nieuwe feiten van vervolging heeft ondergaan. De commissaris-generaal, op basis van de bevoegdheid die in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet door de wetgever aan hem werd toegekend, onderzoekt of de (beweerde) terugkeer en de aangevoerde vervolgingen *“nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*. Deze bevoegdheid impliceert, met name, dat de commissaris-generaal de werkelijkheid van de terugkeer en van de aangevoerde vervolgingen moet beoordelen, op basis van de elementen die voorgelegd worden door de verzoeker om internationale bescherming en de elementen die, in voorkomend geval, op een andere wijze ter beschikking zijn van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 23-24). Voormeld artikel 1, § 1, 20°, van de Vreemdelingenwet is de omzetting in het Belgische recht van artikel 2, q), van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dat een *“volgend verzoek”* definieert als *“een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 1”*. Opdat het om een *“volgend verzoek”* gaat, geldt gelet op het voorgaande dus als enige voorwaarde dat voordien een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen (zie ook RvS 21 september 2022, nr. 254.552). Recent heeft het Hof van Justitie overigens beslist dat artikel 33, lid 2, onder d), van de voormelde richtlijn 2013/32/EU aldus moet worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard, ongeacht, ten eerste, of de verzoeker naar zijn land van herkomst is teruggekeerd nadat zijn verzoek om internationale bescherming is afgewezen en voordat hij dat volgende verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en ten tweede, of die terugkeer vrijwillig dan wel gedwongen was (HvJ 25 mei 2023, C-364/22 J.B., S.B., F.B./Bundesrepublik Deutschland). Het feit dat verzoekster voor bijna twee jaar terugkeerde naar haar land van herkomst, hetgeen te dezen niet wordt betwist, verhindert derhalve niet dat het nieuwe verzoek kan beschouwd worden als een volgend verzoek om internationale bescherming, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande volgt dat elk nieuw verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend nadat in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming een definitieve beslissing genomen werd, als een volgend verzoek in de zin van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd. Het door verzoekster op 22 november 2021 ingediende verzoek om internationale bescherming werd dan ook terecht beschouwd als een *“volgend verzoek om internationale bescherming”*.

De commissaris-generaal onderzoekt in dat geval op basis van de bevoegdheid die in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet door de wetgever aan hem wordt toegekend of de (beweerde) terugkeer en de aangevoerde vervolgingen *“nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*. De voormelde notie van *“nieuwe elementen”* dekt ook de hypothese van nieuwe feiten die voorkomen in het land van herkomst en waarvan de verzoeker het slachtoffer of de directe getuige was.

De loutere vaststelling dat de verzoeker om internationale bescherming in het kader van een volgend verzoek nieuwe elementen aanhaalt, volstaat verder niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. De commissaris-generaal dient bij de beoordeling van nieuw aangevoerde elementen, zo weze herhaald, immers na te gaan of de aangevoerde elementen *“nieuw”* zijn in de zin dat zij *“de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, met andere woorden of ze van aard zijn om

tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dit is *in casu* niet het geval, zoals correct wordt geoordeeld in de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoekster is genomen en zoals blijkt uit wat hierna zal volgen.

3.3.9. Zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), wijst de Raad erop dat het nog altijd aan verzoekster is om de schending ervan door het commissariaat-generaal aan te tonen. Waar verzoekster in dit verband hekelt dat zij niet opnieuw gehoord werd naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming, dient het volgende te worden opgemerkt. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, *Pb.C.* 14 december 2007, afl. 303, zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). *In casu* wordt verzoeksters huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk geacht overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, *Jurispr. blz. I-307*, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, *Jurispr. blz. I-8237*, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I-9147*, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet-ontvankelijk verklaren van een volgend verzoek om internationale bescherming, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het ontvankelijk verklaren van haar tweede (eigen) verzoek om internationale bescherming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit geenszins het geval is nu *in casu* uit lezing van het administratief dossier van verzoekster blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken, overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, het huidig verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en dat zij daarna ook werd gehoord bij het commissariaat-generaal aangaande de nieuw aangevoerde elementen, waarbij zij in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Hieruit blijkt dat verzoekster haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Wat betreft de door verzoekster opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

Waar verzoekster hekelt dat de termijnen in haar hoofde werden ingekort en oppert dat op haar een zwaardere bewijslast ligt, merkt de Raad op dat zowel verzoeker als verzoekster op 22 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indienden en dat zij beiden bij het commissariaat-generaal werden gehoord op 31 januari 2023. Dat de termijnen in haar hoofde werden ingekort, kan aldus niet worden bijgetreden, net zo min als de blote bewering dat op haar een zwaardere bewijslast weegt. Verzoekster kan verder niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure, nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar volgend verzoek en over een beroepstermijn van dertig dagen beschikte. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekster verder niet worden gevolgd waar zij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn voor de versnelde procedure niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

De Raad wijst er verder op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld, werd verzoekster bij het commissariaat-generaal wel degelijk gehoord op 31 januari 2023. Dat zij toen slechts zeer kort gehoord werd, vindt geen neerslag in de notities van dit persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat het persoonlijk onderhoud iets meer dan een uur duurde, wat zelfs langer is dan het persoonlijk onderhoud van verzoeker in het kader van diens eerste en huidig verzoek. Uit de email die hun advocaat nadien, op 7 februari 2023, aan het commissariaat-generaal overmaakte, blijkt dat verzoekster de indruk had niet genoeg tijd te hebben gehad om al haar problemen uiteen te zetten, hetgeen zij ook aangaf op het einde van haar persoonlijk onderhoud, en dat de *protection officer* niet volledig neutraal was en wordt verzocht om een bijkomend gehoor. In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker en integraal hernomen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster, wordt dienaangaande terdege als volgt overwogen:

“Na jullie gehoor verzocht uw advocaat via e-mail om uitzonderlijk een bijkomend gehoor te organiseren, omdat het gehoor van uw echtgenote “vreemd genoeg” slechts een uur geduurd had en omdat uw echtgenote de indruk had dat de protection officer niet volledig neutraal was. Het gegeven dat het gehoor van uw echtgenote een uur geduurd heeft, is echter maar een feitelijke vaststelling, en in de e-mail concretiseert uw advocaat geenszins welke elementen hierdoor niet of onvoldoende ter sprake zijn gekomen. Op het einde van jullie persoonlijke onderhouden werd gevraagd of jullie nog iets wilden opmerken of toevoegen. U had geen opmerkingen, uw echtgenote stelde in het algemeen dat ze veel zaken niet had verteld, maar haalde geen specifieke motieven aan die nog verder uitgediept moesten worden. Uw advocaat had evenmin opmerkingen op het einde van de gehoren. En na lezing van de notities van jullie persoonlijke onderhouden (NPO) werden evenmin inhoudelijke opmerkingen of verdere uitleg doorgegeven, noch door uw echtgenote en u, noch door uw advocaat. Ook het gegeven dat uw echtgenote de protection officer niet volledig neutraal vond, wordt niet verder toegelicht in de e-mail van uw advocaat of in opmerkingen van uw advocaat op het einde van het gehoor, en in de opmerkingen op de NPO's wordt evenmin verduidelijkt op welk moment of in welke zin de protection officer zich niet neutraal zou hebben opgesteld. Ten overvloede kan worden benadrukt dat de protection officers van het CGVS neutraal zijn en geen enkel persoonlijk belang hebben bij de uitkomst van een verzoek om internationale bescherming. Het CGVS achtte het ondanks het verzoek van uw advocaat dan ook niet aangewezen om een bijkomend gehoor te organiseren.”

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad hernomen. Dat deze overweging vervat zit in de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker en de stelling dat deze enkel in haar eigen beslissing werd opgenomen per referentie naar de beslissing van verzoeker, maakt daarbij geenszins een schending uit van het recht op individueel onderzoek. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd tijdens een bijkomend persoonlijk onderhoud die zouden hebben kunnen leiden tot

een andere afloop van de administratieve procedure. Verzoekster toont bovendien op generlei wijze concreet aan welke van haar in het kader van onderhavig verzoek afgelegde verklaringen nog verdere verduidelijking zouden behoeven. Verzoekster laat doorheen het verzoekschrift meermaals uitschijnen dat haar beschermingsverzoek niet objectief en neutraal behandeld werd. Verzoekster laat echter na om deze aantijgingen terdege te onderbouwen. Zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit en neutraliteit.

3.3.10. In de bestreden beslissing die ten aanzien van verzoekster is genomen, wordt op goede gronden geoordeeld dat verzoekster, met betrekking tot de motieven die zij in haar eerste (eigen) verzoek om internationale bescherming naar voor bracht, geen nieuwe elementen naar voor brengt. Dit wordt in de verzoekschriften ook geenszins betwist. In de kwestieuze bestreden beslissing wordt verder gesteld dat de verklaringen die verzoekster aflegde met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met haar vorig verzoek, namelijk de problemen met haar schoonouders, dezelfde zijn als deze die door haar echtgenoot, verzoeker, werden aangehaald in het kader van zijn huidig, eerste, verzoek om internationale bescherming. De Raad stelt vast dat uit de gegevens van de dossiers en de verzoekschriften blijkt dat verzoekster haar (volgend) verzoek om internationale bescherming verbindt aan het eerste verzoek om internationale bescherming van haar echtgenoot, verzoeker. In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster wordt terecht aangehaald dat in het kader van verzoekers huidig beschermingsverzoek reeds werd geoordeeld dat de problemen met zijn familie niet kunnen doen besluiten tot het bestaan in zijn (of verzoeksters) hoofde van een gronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, waarna de volledige beslissing in hoofde van verzoeker integraal wordt hernomen. Aangezien verzoekster haar verzoek om internationale bescherming integraal steunt op dezelfde motieven als haar echtgenoot, werd ten aanzien van haar aldus een volgbeslissing genomen, waarin de motieven van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot, verzoeker, integraal werden hernomen. Dat het daarbij zou gaan om een eerste, dan wel een volgend verzoek, doet hieraan geen afbreuk en de louter beweerde schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dat hierbij reeds van een negatieve beslissing vertrokken zou worden, mist voorts iedere ernst.

Voorts kan verzoekster in het geheel niet worden gevolgd waar zij aan de verwerende partij verwijt dat deze, door te verwijzen naar de analyse ten gronde van haar echtgenoot, zou hebben nagelaten om haar eigen individuele situatie te onderzoeken. Uit de stukken van de dossiers blijkt immers duidelijk en genoegzaam dat verzoekster zich, zo weze herhaald, in het kader van haar voorliggende verzoek integraal steunt op dezelfde asielmotieven als deze die haar echtgenoot aanvoerde in het kader van diens eerste verzoek om internationale bescherming en dat zij geen eigen, individuele en aan haar persoon en situatie verbonden asielmotieven en/of nieuwe elementen aanvoerde. Bijgevolg vermocht de verwerende partij in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster wel degelijk op dienstige wijze te verwijzen naar en te citeren uit de beslissing die zij nam ten aanzien van verzoeker, de echtgenoot van verzoekster. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster in haar voorliggende verzoekschrift manifest nalaat om zelf ook maar enige verdere precisering of duiding te verstrekken omtrent de elementen die volgens haar nader en in het licht van haar eigen, specifieke en individuele situatie hadden moeten worden onderzocht door de verwerende partij. Daarenboven laat zij na om aan te tonen dat of op welke wijze dergelijk onderzoek van invloed had kunnen zijn op de uitkomst van de bestreden beslissing. Verder haalt verzoekster in het verzoekschrift andermaal geen enkel specifiek eigen asielmotief en geen enkel nieuw, persoonlijk element aan. Ten andere geeft verzoekster in haar verzoekschrift ook duidelijk en ondubbelzinnig aan dat zij zich, wat betreft de grond van de zaak, wenst aan te sluiten bij de kritiek die door verzoeker in diens verzoekschrift uiteengezet wordt. Dat zij hierbij geen toegang heeft tot de notities van het persoonlijk onderhoud, is niet meer dan een blote bewering en bovendien behartigt dezelfde advocaat de zaak van zowel verzoeker als verzoekster.

3.3.11. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Armenië, enerzijds dat zij opnieuw in dezelfde onhoudbare leefsituatie zouden terechtkomen bij de ouders van verzoeker. Anderzijds vrezen zij ook de algemene veiligheidssituatie in Armenië wegens het conflict over Nagorno-Karabach.

Blijkens de bestreden beslissingen is (i) verzoekers' vrees om opnieuw in dezelfde onhoudbare leefsituatie terecht te komen bij de ouders van verzoeker vreemd aan het Verdrag van Genève en bovendien

onvoldoende ernstig. Verzoekers maken daarbij ook niet aannemelijk dat het onmogelijk is om alleen, weg van de ouders van verzoeker, te gaan wonen in Armenië of dat de ouders van verzoekers de macht zouden hebben om hen ertoe te verplichten bij hen te blijven wonen. In verband met de vrees omwille van het conflict tussen Azerbeidzjan en Armenië (ii) wordt opgemerkt dat verzoekers niet aantonen of aannemelijk maken dat er sprake is van een oorlogssituatie in Armenië. Uit de bij de administratief dossiers gevoegde informatie blijkt dat het conflict in Nagorno-Karabach, dat 44 dagen duurde, een tijdelijk en lokaal karakter had, dat dit conflict plaatsvond eind september en begin november 2020, en dat dit conflict werd beëindigd. Los van geïsoleerde incidenten in Nagorno-Karabach en in de grensstreek van Armenië met Azerbeidzjan is er geen sprake van een algemene oorlog op Armeens grondgebied. Verder verklaarden verzoekers ook zelf dat zij in staat zijn zich elders in Armenië te vestigen. De door verzoekers neergelegde documenten (iii) veranderen dan weer niets aan bovenstaande appreciatie.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in de administratieve dossiers, hebben betrekking op de kern van het gezamenlijk vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Zij komen in de voorliggende verzoekschriften immers in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook geenszins vermogen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen.

3.3.12. De Raad volgt de commissaris-generaal vooreerst waar deze stelt dat de door verzoekers ingeroepen problemen met de ouders van verzoekers vreemd zijn aan het Verdrag van Genève en slechts een interpersoonlijk, familiaal conflict betreffen. Nergens uit verzoekers' verklaringen blijkt dat de ingeroepen problemen enig verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève. In de verzoekschriften tonen verzoekers evenmin op enerlei wijze *in concreto* aan dat hun problemen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Verzoekers slagen er verder niet in de terechte motivering in de bestreden beslissingen, waarbij de door verzoekers aangehaalde problemen met de ouders van verzoeker bovendien als onvoldoende ernstig werden bevonden, te weerleggen. Deze motivering luidt als volgt:

“Het CGVS neemt aan dat de leefsituatie bij uw ouders voor u en uw echtgenote onhoudbaar was geworden vanwege de bemoeienissen van uw moeder. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor deze moeilijke situatie, moet echter worden opgemerkt dat u in Armenië ook de mogelijkheid heeft om níet bij uw ouders te wonen, maar in een eigen woonst, zoals bij de start van jullie huwelijk.

U en uw echtgenote komen niet verder dan herhaaldelijk te stellen dat dat onmogelijk is, maar jullie maken dat geenszins aannemelijk (CGVS p. 4). Wel aannemelijk is immers dat uw ouders niet willen dat u elders zou wonen, en dat zij inderdaad mensen zijn met een traditionele ingesteldheid die het een schande zouden vinden als u niet bij hen zou inwonen. Ook jullie komst naar België heeft immers voor wrevel en conflict in de familie gezorgd, en een eerdere poging om in Armash een aparte woonst te huren werd door uw vader verhinderd via een gesprek met de huisbaas (CGVS p. 4). Gezien u en uw echtgenote echter voldoende inkomen en eigen middelen hebben om een eigen, aparte woonst te verzekeren (CGVS p. 8), en elkaar in deze kwestie steunen, kan niet ingezien worden in welke zin het ook werkelijk onmogelijk zou kunnen zijn om zelfstandig te gaan wonen binnen Armenië. U komt niet verder dan herhaaldelijk te stellen dat de mentaliteit in de dorpen anders is en dat er schaamte en schande zou zijn mocht u alleen gaan wonen. U maakt zich ook zorgen over de stress die dit uw vader zou bezorgen, gezien hij een stent heeft (CGVS p. 7). Uit uw verklaringen blijkt wel dat u kan alleen gaan wonen, maar dat u dan in ruzie terecht komt met uw ouders.

Verder vrezen jullie dat uw ouders u onmiddellijk terug zouden komen halen wanneer u toch zou verhuizen, maar opnieuw maakt u op geen enkele manier aannemelijk dat zij de macht zouden hebben om u daar op de één of andere manier toe te verplichten. Uit uw verklaringen blijkt dat de enige reden dat u plooit naar hun wil is om familiale schande, ruzie en stress te vermijden. Daarvoor kan ook begrip worden opgebracht, maar het gegeven dat u er niet in slaagt uw ouders te overtuigen van het feit dat u alleen wil wonen, en dat u bij een eventuele verhuizing naar een eigen woonst ruzie zou krijgen met uw ouders, kan

niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de conventie van Genève of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Het louter herhalen van de verklaringen omtrent de problemen met de ouders van verzoeker en de verwijzing naar het belang van tradities en oude gebruiken in Armenië (in het bijzonder in een dorp) en de traditionele ingesteldheid van verzoekers ouders doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen. Verzoekers slagen er in de verzoekschriften nog steeds niet in aannemelijk te maken dat het voor hen onmogelijk is om afzonderlijk in Armenië te gaan wonen. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald, woonden verzoekers bij de start van hun huwelijk twee maanden in een huurwoning, verklaarden zij dat zij voldoende inkomen en eigen middelen hebben om een eigen, aparte woonst te verzekeren en elkaar hierin steunen en waren zij er reeds in geslaagd een huurwoning in hetzelfde dorp te vinden. Dat door toedoen van verzoekers vader de uiteindelijke huur werd verhinderd, zegt op zich niets over de verdere onmogelijkheid van verzoekers om ergens in Armenië zelfstandig te gaan wonen. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de tradities en oude gebruiken in Armenië, slagen verzoekers er niet in hard te maken dat zij bij terugkeer en bij het ingaan tegen de wens van verzoekers ouders om opnieuw bij hen in te wonen, daadwerkelijk riskeren uitgesloten te worden uit de maatschappij.

Verzoekers tonen evenmin op heden aan dat verzoekers ouders de macht hebben om verzoekers op één of andere manier te verplichten bij hen te blijven wonen. Dat verzoekers bij een verhuis ruzie zouden krijgen met de ouders van verzoeker en dat deze er zich niet bij zouden kunnen neerleggen, maakt nog niet dat het absoluut onmogelijk zou zijn zich van de ouders los te wrikken en zelfstandig elders te gaan wonen.

Waar verzoekers opperen dat hun verklaringen volledig eenduidig zijn en dat er omwille van het ontbreken van documenten onterecht geen geloof zou gehecht worden aan hun problemen, merkt de Raad vooreerst op dat de problemen met de ouders van verzoekers op zich niet in twijfel worden getrokken, maar dat deze niet nopen tot het toekennen van internationale bescherming. In verband met de door verzoekers neergelegde foto van hun zoontje, wordt in de bestreden beslissingen voorts terecht aangehaald dat hun zoontje, zoals zij uitleggen, op een gegeven moment een blauwe tong had, mogelijks door iets te eten en daardoor naar het ziekenhuis moest, maar dat brengt de beweerde problemen nog niet in de vluchtelingenrechtelijke sfeer. Het neergelegde medisch attest van verzoeksters zus vormt, zoals de commissaris-generaal opmerkt, dan weer enkel een aanwijzing dat zij inderdaad een miskraam heeft gehad, maar er zijn geen aanwijzingen dat zij ook effectief vergiftigd werd door verzoekers moeder en het feit dat verzoeksters zus een miskraam heeft gehad wijzigt niets aan de vaststelling dat de door verzoekers aangehaalde feiten vreemd zijn aan de Conventie van Genève en bovendien onvoldoende ernstig zijn om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Waar verzoekers betogen dat de houding van verzoekers moeder zeer verregaand is, wijst de Raad erop dat uit de notities van de persoonlijk onderhouden van verzoekers evenwel blijkt dat er nog dagelijks contact is met de ouders, vooral de moeder, van verzoeker, waarbij naast de constante bedreiging om terug bij hen te komen wonen, er ook op een normale, familiale manier met elkaar gesproken wordt. In het licht hiervan kunnen verzoekers ook moeilijk worden gevolgd waar zij in hun verzoekschriften aanhalen dat zij zich genoodzaakt zagen in België een klacht neer te leggen tegen verzoekers ouders omdat zij poogden hen het leven in België onmogelijk te maken. Niet alleen is dit niet meer dan een blote bewering, bovendien ligt ook geen document voor waaruit blijkt dat er daadwerkelijk een klacht in België werd ingediend. Ten andere verklaarden verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud dat de aanvraag van verzoekers ouders voor een visum niet was goedgekeurd, hetgeen ter terechtzitting nogmaals wordt bevestigd.

Daar de aangevoerde problemen met de ouders van verzoekers onvoldoende ernstig zijn en in wezen neerkomen op het niet elders kunnen gaan wonen omwille van traditie, schaamte en schande, dienden verzoekers niet te worden bevraagd naar de beschermingsmogelijkheden door de Armeense autoriteiten. Waar verzoekers betogen dat zij geen bescherming konden krijgen, slagen zij er niet in aannemelijk te maken dat zij in hun land van herkomst ooit enige poging hiertoe zouden hebben ondernomen.

3.3.13. Verzoekers voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde en hiervoor nog niet besproken documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.14. In verband met de door verzoekers aangehaalde vrees omwille van het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan wordt in de bestreden beslissingen terdege als volgt overwogen:

“U verwijst verder naar het conflict tussen Azerbeidzjan en Armenië, waarbij er nog steeds mensen sneuvelen. U en uw echtgenote verbleven immers in Armash, op enkele kilometers van de grens. Jullie leggen uit dat jullie schoten hoorden, zich af en toe in de schuilkelder verborgen, en zelfs twee maal voor even het huis verlieten uit voorzorg (CGVS p. 6). Er moet opgemerkt worden dat u niet aantoonbaar of aannemelijk maakt dat er sprake is van een oorlogssituatie in Armenië. Uit de informatie voorhanden op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt duidelijk dat het conflict in Nagorno-Karabach, dat 44 dagen duurde, een tijdelijk en lokaal karakter had, dat dit conflict plaatsvond tussen eind september en begin november 2020, en dat dit conflict werd beëindigd. Na de beëindiging van dit conflict doen zich weliswaar soms nog incidenten voor (de meeste recente clashes waren eind 2022). Dergelijke geïsoleerde incidenten vinden plaats in Nagorno-Karabach en in de grensstreek van Armenië met Azerbeidzjan. Er is echter geen sprake van enige algemene oorlog op Armeens grondgebied.

Verder verklaarde u ook zelf dat u in staat bent zich elders in Armenië te vestigen (CGVS p. 7). De enige reden dat u dat niet doet, is opnieuw het gegeven dat uw ouders dat beschamend zouden vinden omdat de traditie in hun ogen vereist dat kinderen bij hun ouders inwonen. Zoals hierboven reeds uiteengezet kan echter niet aangenomen worden dat een verhuizing daardoor werkelijk onmogelijk wordt gemaakt.”

De door verzoekers tijdens de administratieve procedure neergelegde brief van het dorpsbestuur met betrekking tot de veiligheidssituatie werpt, zoals de commissaris-generaal opwerpt, geen nieuw licht op bovenstaande overweging. Ook de aankondiging aan de bevolking van 14 juni 2023, gevoegd bij de aanvullende nota's van verzoekers, kan geen nieuw licht hierop werpen. In hun aanvullende nota's halen verzoekers in dit verband aan dat de Azeri in de buurt van hun herkomstplaats de situatie verstrengd hebben, dat er vanaf juni 2023 grensposten gesignaleerd werden, dat er nog steeds gevechten en bomexplosies plaatsvinden die het normaal leven ondraaglijk maken en dat het aldus onmogelijk geworden is voor de Armeense bevolking om zich te verplaatsen en terug naar huis te keren. Verzoekers menen dan ook dat zij niet kunnen terugkeren naar Armenië.

In het door de verwerende partij tijdig overgemaakt schriftelijk verslag aangaande deze elementen en de bij de aanvullende nota's van verzoekers gevoegde aankondigingsbrief voor de inwoners van de “drie bedreigde gemeenschappen in de regio Ararat” wordt uitvoerig ingegaan. Verzoekers, die nalieten een replieknota neer te leggen binnen de wettelijk daartoe voorziene termijn, worden overeenkomstig artikel 39/76, § 1, zesde lid, van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met het door de commissaris-generaal in zijn schriftelijk verslag ingenomen standpunt. Dit standpunt, waarvoor verwezen wordt naar de bij het schriftelijk verslag gevoegde COI Focus “Armenië: Situatie in Yerash en de nabijgelegen grens van Nachitsjevan” van 6 september 2023 waarvoor Cedoca onderzoek voerde naar beschietingen in het kader van het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan op 13 en 14 juni 2023 in het dorp Yeraskh, gelegen in de Armeense regio Ararat vlakbij de grens met de Azerbeidzjaanse exclave Nachitsjevan en daarnaast naging of er sinds het einde van de 44-daagse oorlog in Nagorno-Karabach op 10 november 2020 controleposten zijn opgericht aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, luidt als volgt:

“1.2 Verweerder verwijst naar de COI Focus Armenië: Situatie in Yeraskh en de nabijgelegen grens van Nachitsjevan van 6 september 2023 die in bijlage wordt toegevoegd aan het schriftelijk verslag.

1.2.1 Wat betreft de stelling in de brief dat er nieuwe controleposten werden opgericht, wijst verweerder op de informatie in voornoemde COI Focus waaruit blijkt dat de Armeense nationale veiligheidsdienst in augustus 2022 een wetsvoorstel indiende met het oog op de oprichting van controleposten aan de grens met Azerbeidzjan, dit in het kader van het opzetten van een verbinding tussen Azerbeidzjan en Nachitsjevan over het vasteland in Armenië. Heel concreet gaat het over controleposten met een douane op drie verschillende plaatsen aan de Armeens-Azerbeidzjaanse grens. De locaties die worden vermeld in het voorstel zijn Sotk (provincie Gegharkunik), Yeraskh (provincie Ararat) en Karahunj (provincie Syunik). In februari 2023 doet Azerbeidzjan een voorstel om Armeense controleposten op de route tussen Azerbeidzjan en Nachitsjevan door de Armeense provincie Syunik toe te staan, indien Armenië akkoord gaat met Azerbeidzjaanse controleposten op de route die Armenië met Nagorno Karabach verbindt. Als Armenië geen Azerbeidzjaanse douaneposten wenst op de route naar Nagorno Karabach, zal Azerbeidzjan niet akkoord gaan met gelijkaardige Armeense posten op weg naar Nachitsjevan. De Armeense autoriteiten reageren hierop dat zij nooit zullen aanvaarden om een “extraterritoriale corridor”

op te richten op het Armeense grondgebied. In juli 2023 deelt de Armeense eerste minister, Nikol Pashinyan, op de officiële website van de eerste minister van Armenië mee dat er reeds maandenlang een voorstel circuleert over de oprichting van drie controleposten aan de Armeens-Azerbeidzjaanse grens, maar dat Azerbeidzjan zich destructief opstelt waardoor het wetsvoorstel nog niet is aangenomen en er geen stappen zijn ondernomen om dit te verwezenlijken.

Verweerder onderstreept dat Cedoca binnen het tijdsbestek van het onderzoek in de geraadpleegde bronnen geen informatie heeft teruggevonden over de daadwerkelijke uitvoering van het wetsvoorstel met betrekking tot de oprichting van drie controleposten aan de Armeens-Azerbeidzjaanse grens. De bewering in het begeleidend schrijven dat verzoekers niet vrij zouden kunnen terugreizen naar hun dorp of dat de Armeense bevolking zich niet meer zou kunnen verplaatsen zoals zeer algemeen wordt opgeworpen, blijkt dan ook niet uit de toegevoegde landeninformatie.

1.2.2 Wat betreft de gebeurtenissen in Yeraskh in juni 2023, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat er op 13 en 14 juni 2023 beschietingen plaatsvonden in de richting van het Armeense dorp Yeraskh vanaf Azerbeidzjaanse militaire posities in Nachitsjevan met als doel een in opbouw zijnde metallurgische fabriek. Twee personen, tewerkgesteld in het bouwproject van de fabriek, zouden hierbij gewond zijn geraakt. Het rapport van de Armeense Human Rights Defender over de gebeurtenissen in Yeraskh in juni 2023, vermeldt dat er ook in de dagen na dit schietincident schoten zijn gevuurd richting de metaalfabriek vanaf Azerbeidzjaanse posities. Het rapport vermeldt beschietingen op 16, 19 en 24 juni 2023, en op 10 juli 2023 en voegt hyperlinks toe van krantenartikelen over enkele van deze incidenten. In elk van deze situaties gaat het over één of meerdere schoten richting de metaalfabriek. Deze incidenten in juni – juli 2023 zijn aldus beperkt gebleven tot één locatie waarbij een specifiek doelwit werd geviseerd, en zijn beperkt qua omvang en (burger)slachtoffers. Verweerder wijst er ter zake nog op dat uit de toegevoegde informatie blijkt dat de International Crisis Group aan de Armeense grens met Nachitsjevan in de buurt van het dorp Yeraskh, sinds het staakt-het-vuren op 10 november 2020 tot en met eind augustus 2023, in totaal 9 slachtoffers heeft geregistreerd (zowel aan Armeense als Azerbeidzjaanse zijde). Dit cijfer omvat zowel dodelijke slachtoffers als gewonden. Geen van de slachtoffers zijn burgerdoden. In juli 2021 raakte wel één burger gewond. Verweerder benadrukt dat nergens uit blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst sprake zou zijn van veralgemeend geweld in het kader van een gewapend conflict of dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren omdat er nog steeds gevechten en bomexplosies plaatsvinden die het normale leven ondragelijk maken.”

Bij gebrek aan replieknota treedt de Raad de bevindingen van de verwerende partij, die steun vinden in de bij het schriftelijk verslag gevoegde COI Focus van 6 september 2023, bij. Een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief is *in casu* niet relevant nu er in de regio van herkomst van verzoekers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.16. Waar verzoekers in hun verzoekschriften verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In de mate verzoekers nog voorhouden dat hen het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.17. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

3.3.18. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster toont dan weer niet aan dat er nieuwe elementen voorliggen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

3.3.19. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoeker en verzoekster bij het commissariaat-generaal werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De Raad oordeelt voorts dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden, daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van de beroepen heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partij in de zaak RvV X wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij in de zaak RvV X geweigerd.

Artikel 4

Het beroep van de verzoekende partij in de zaak RvV X wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS